

— Чакай да видимъ какво ще стане, тихо си приказвалъ чорбаджията. Да ли ще може онзи сиромашъ да намѣри жълтицата на мостчето и да ли има, дѣто го казватъ, късметъ!..

Рѣкчквата весело и пѣнливо протичала подъ мостчето, слънцето вече силно запекло, а оная жълтица лъщѣла на мостчето като ясна мѣсечина.

Его и сиромашътъ приближилъ до мостчето.

— Чакай да видимъ какъ минаватъ слѣпитѣ по мостъ, рекалъ сиромашътъ, затворилъ си очитѣ, сложилъ си рѣцѣтѣ върху тѣхъ, стѣпилъ бавно на мостчето, като се залюлявалъ ту на едната си страна, ту на другата. И тѣй слѣпишката прѣминалъ мостчето и пакъ трѣгналъ напредъ.

А жълтицата все още лъщѣла като ясна мѣсечина...

Става чорбаджията, прибира жълтицата и я пуствалъ при своитѣ другарки въ кисията си.

— Наистина, било до късмета! продумалъ той, като се засмѣлъ дори подъ мустака. Оставихъ му жълтицата, а той си затвори очитѣ да опита какъ слѣпитѣ минавали по мостъ. Настѣпи я дори, и пакъ не можа да я намѣри!...

И доволенъ чорбаджията, тежко и бавно потеглилъ за селото си.

